
NIKOLA I TESLA:

BORBA SPRAVICAMA PROTIV TAJNOG AGENTA

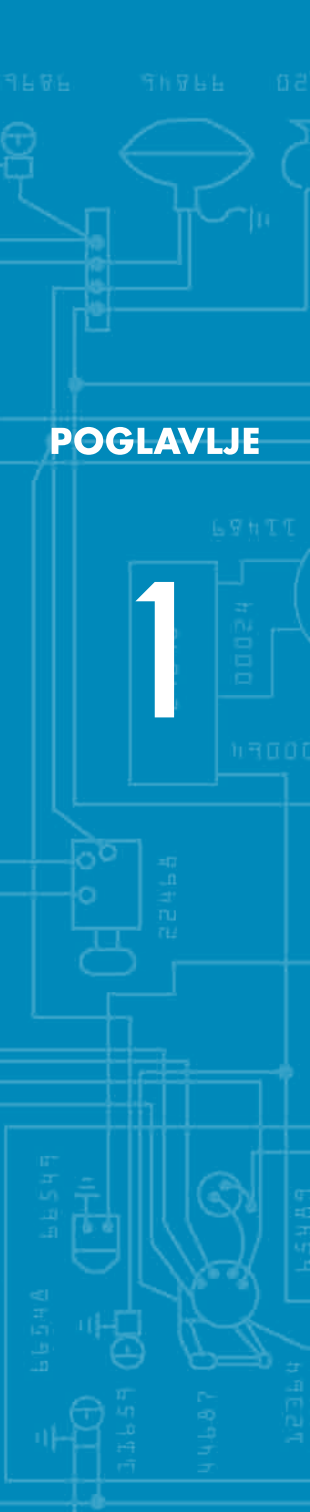
DETEKTIVSKA PRIČA SA
**SA ŠPIJUNSKIM KAMERAMA,
ŠIFROVANIM TOČKOVIMA I
DRUGIM SPRAVICAMA KOJE
MOŽEMO SAMI DA NAPRAVIMO**

mala laguna

„NAUČNIK BOB“
FLAGFELDER
I STIV
HOKENSMIT

PREVELA
ELI GILIĆ

POGLAVLJE

1

„**To je ona**“, rekao je Nikola.
„Špijunka.“

„Ko?“, pitala je Tesla.

Osvrnula se po stričevom zadnjem dvorištu. Izašli su da isprobaju jedrilicu koju su jutros napravili. Samo je jedna osoba bila u vidokrugu: žena od četrdesetak godina koja je čučala i sadila begonije desetak metara dalje. Nosila je farmerke, majicu i prljave baštenske rukavice. Oko glave je imala maramu natopljenju znojem.

Tesli nije ličila na špijun-ku.

„Misliš li na Džuli Kaserli?“

Nikola je klimnuo glavom, sumnjičavo gledajući ženu.

„Osećam da je ona“, rekao je. „Stalno nas posmatra. Uvek nas strelja pogledom.“

„Pa naravno da nas strelja pogledom. Zar ti ne bi to radio da ti je čika Njut prvi komšija?“

Nikolin i Teslin stric je nadahnut, genijalan, inovativan pronalazač. Nažalost, pored toga je i zaboravan sanjar koji ne haje mnogo za bezbednost. Otkako su brat i sestra došli kod njega pre dve nedelje, njegovi pronalasci koji su se otrgli kontroli razrovali su Džuline cvetne aleje, rasturili njenog baštenskog gnoma i petnaest kilograma smrdljivih flambiranih banana isprskalo joj je automobil. (Čika Njut je uveren da može napraviti usisivač s pogonom na đubrivo. Zasad je uspeo da napravi samo nekoliko veoma smrdljivih tempiranih bombi.)

Možda bi Džuli potisnula odbojnost prema čika Njutu i bila srdačnija prema Nikoli i Tesli – *možda* – da i njih dvoje ne žele da budu pronalazači. Često su u stričevom zadnjem dvorištu isprobavali letelice, raketne balone i robote koje su sami skleпали.

Danas su napravili jedrilicu.

„Šta je to?“, pitala je Džuli kad je Tesla podigla jedrilicu kako bi je otisnula u prvi let. Okrenula se od begonija i ratoborno pogledala Nikolu i Teslu. „Koplje na daljinsko upravljanje?“

Tesla je spustila jedrilicu. Reč je bila samo o dva kartonska kotura, manji napred a veći pozadi, spojenih slamčicom.

„Nije“, odgovorila je.

„Kompjuterizovano koplje?“, pitala je Džuli.

„Nije.“

„Samoispaljujuća raketa?“

„Ne.“

„Nekakav projektil?“

„Ne.“

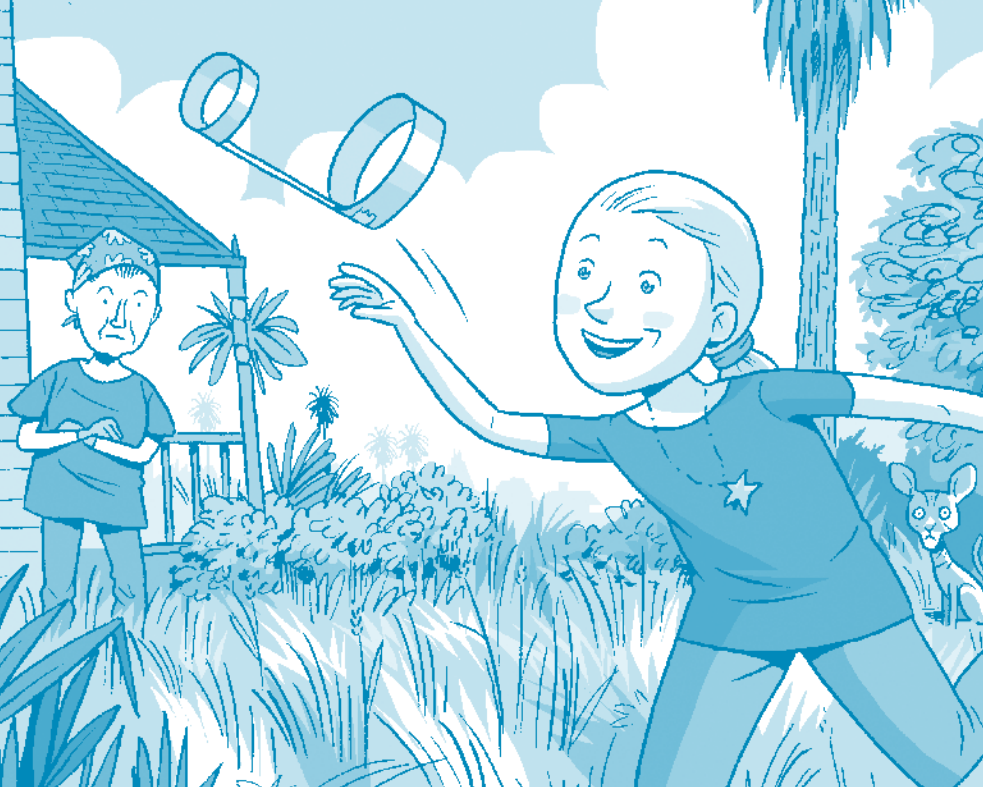
„To je jedrilica“, odgovorio je Nikola.

Džuli je zaškiljila. „A šta bi trebalo da radi?“

„Ovaaaj... da jedri“, rekla je Tesla.

Džuli je nakrivila glavu i izvila usne u zajedljiv osmejak.

„Aha, kako da ne. Samo jedri“, odvratio je. Ustala je i pošla prema kući. „Pa, bolje bi bilo da uđem pre nego što je pustite. Ne bih baš da budem tu kad 'odjedri' nekoga u bolnicu.“

Odmarširala je iza ugla kuće i nestala. „Nije mnogo hrabra za jednu špijunku“, primetila je Tesla.

„Možda se samo pravi“, progundao je Nikola. „Bilo kako bilo, hajde da isprobamo jedrilicu. Hoću da vidim jesmo li je dobro napravili.“

Tesla je ponovo podigla letelicu, usmerila je dalje od Džuline bašte pa brzo zamahnula člankom. Jedrilica je iznenađujuće brzo poletela preko čika Njutovog travnjaka, praveći luk ulevo.

„Opa! Vidi kako leti!“, uzviknu Nikola.

„I leti, leti, leti“, dodala je Tesla.

Očekivala je da će leteti najviše pet metara. Međutim, nije usporila ni posle dvadeset, već je nastavila da leti na visini nešto manjoj od dva metra. U stvari, sad je jedrila prema drveću s druge strane stričevog dvorišta. Možda će čak izleteti iz dvorišta.

„Zdravo, deco!“, začu se veseli glas. „Šta to smerate?“

Stričev drugi komšija, gospodin Džouns, izašao je na trem. Trbušasti sedi čovek se čuvao čika Njutovih pronalazaka – što je pametno – ali uvek se smeškao i mahao bratu i sestri.

Nažalost, ovo nije bio trenutak za smeškanje i mahanje.

„Gospodine Džounse!“, povika Nikola. „Pazite!“

„Patka? Gde?“

Gospodin Džouns je podigao pogled prema nebu.

Jedrilica je doletela između drveća i tresnula ga po licu.

Nikola i Tesla su pritrčali starcu koji se zateturao prema kući. Kad su stigli do njega, već je uspeo da povрати ravnotežu.

„Kuda li je ta luda patka nestala?“, počeo je.

Tad je ugledao jedrilicu na tremu.

„Aha“, promrmljao je.

„Izvinite, gospodine Džounse“, rekao je Nikola.

„Nismo znali da može toliko daleko da leti“, objasnila je Tesla.

Gospodin Džouns je protrljao baburast nos – koji je sad bio malkice veći i *mnogo* crveniji nego inače.

„Ništa strašno“, odgovorio je.

Međutim, nije zvučao kao da stvarno to misli, a osmeh mu je izgledao usiljeno dok im je vraćao jedrilicu.

Zatvorio je vrata za sobom, mrmljajući kako će staviti ledenu oblogu.

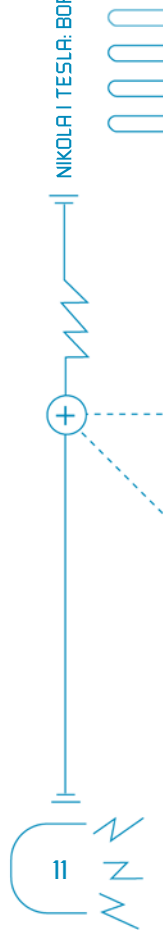
„Sjajno“, progundala je Tesla dok su se udaljavali. „Jedini fin komšija, a mi ga pogodimo papirnim avionom pravo u nos.“

„Bilo je slučajno“, odgovorio je Nikola. „Uostalom, ko kaže da je gospodin Džouns tako fin?“

„Molim?“

Tesla je pogledala brata, misleći da se šalio.

Međutim, Nikola se retko šali u poslednje vreme. A *nikad* se ne šali kad je reč o takvim stvarima.

„To je on“, rekao je Nikola. „On je špijun.“

„Gospodin Džouns? On ima dvesta godina.“

„I špijuni stare kao i obični ljudi.“ Nikola se sumnjičavo osvrnuo. „On nas stalno posmatra. I uvek se smeška.“

„Dakle, sad su svi koji su fini odmah sumnjivi?“

„A zašto ne bi bio špijun? Zar si zaboravila šta je mama rekla u poruci?“

Naravno da Tesla nije zaboravila.

Međutim, želela je da *može* da zaboravi.

Trebalo je da Nikola i Tesla odu u Dizniland. Trebalo je da idu na časove tenisa. Trebalo je da gledaju filmove koji su devedeset devet odsto sačinjeni od specijalnih efekata i eksplozija. Trebalo je da piju mnogo voćnih sokova, idu na bazen u komšiluku i vise s drugarima.

Trebalo je da imaju normalan letnji raspust.

Umesto toga, završili su kod strica i provodili najčudniji raspust svih vremena.

Njihovi roditelji su naučnici – rade u Ministarstvu poljoprivrede – a dva dana posle završetka školske godine iznenada su pozvani u Uzbekistan da prouče neverovatna otkrića u uzgoju soje. Ili su bar tako rekli pre nego što su smestili Nikolu i Teslu u avion za Kaliforniju i poslali ih kod ekscentričnog strica koga su deca jedva poznavala. Otada su prošle dve nedelje kako nisu čuli roditelje.

A onda je stigla poruka. Glasovna poruka njihove majke.

„Tesla! Nikola! Toliko toga hoću da vam kažem, ali nema vremena. Sve je mnogo... zamršenije nego što smo vam rekli. Poslali smo vas kod strica kako biste bili na sigurnom. Ali više niste bezbedni. Ljudi od kojih smo pokušali da vas sakrijemo znaju gde ste. Možda su već tamo. Šta god da radite, nemojte verovati...”

Tad je veza zakrčala pa zapištala. A onda se prekinula.

Nikola i Tesla su iznova preslušavali poruku. Kad je njihov stric došao kući, pokušali su da je *ponovo* puste. Ali tad, umesto da čuju: „Tesla! Nikola! Toliko toga hoću da vam kažem“, oglasio se robotski glas:

„Nema novih poruka.“

„Molim?“, dreknuo je Nikola i zagledao se u telefon kao da ga je upravo ujeo.

„Sigurno si pritisnuo pogrešan taster“, rekla je Tesla.

„Nisam! Siguran sam u to!“

Nikola je počeo da pritiska tastere na telefonu, brzo prelazeći kroz meni.

Čika Njut je zevnuo. Već je bilo kasno i hteo je da legne.

„Nema novih poruka“, ponovio je robotski glas.

„Jao, ne... sigurno si je izbrisao“, rekla je Tesla bratu.

„Nisam!“, brecnuo se.

„Možda slučajno.“

„Nema šanse!“

„Pa šta se onda desilo s porukom?“

Nikola je načas razmišljao. A onda je iskolačio oči.

„Naravno“, kazao je. „Izbrisao ju je.“

„On?“

„Ili ona.“

„Ona?“

„Ili oni.“

„Oni? O čemu pričaš?“

„Šta misliš? O špijunima?“

„A? Ko? Šta?“, upita čika Njut, podižući glavu s trpezarijskog stola.

Hteo je samo malo da odmori oči, ali je zaspao. Izgledao je kao da je upravo ustao iz kreveta. Njegova proseda kosa je uvek blago čupava, ali sad je izgledala kao da je gurnuo prst u utičnicu.

„Ne možemo da ti pustimo poruku“, rekla je Tesla. „Izbrisana je.“

„Nekako“, dodao je Nikola zloslutno.

„Pa dobro. Ne brinite zbog toga“, odgovorio je čika Njut. „Ispričali ste mi suštinu. 'Ima mnogo toga da se kaže', 'zamršeno je', 'nemojte da pričate s neznancima' i tako dalje. Majke uvek to govore.“

„Molim?“, upita Nikola s nevericom.

„Naravno. Vaša baka mi je stalno ostavljala takve poruke. 'Nemoj da zaboraviš da jedeš.' 'Ako ne pereš veš, bar kupi novi donji veš,' 'Možda ne bi trebalo da držiš sav taj industrijski otpad u podrumu.' Uvek brine. Kao i sve mame.“

Čika Njut se odjednom trgao i nakrivio glavu kao da se ispred kuće čulo nešto što ga je uznemirilo.

„Šta je bilo?“, upita Nikola.

„Upravo sam se setio“, odgovorio je stric. „Moram da kupim novi donji veš.“

Ustao je i pošao prema stepenicama koje vode na sprat.

Odlazio je na spavanje.

„Stvarno, čika Njute“, rekla je Tesla. „Mama je zvučala uzrujano. I definitivno je natuknula da nam preti opasnost.“

„Nije natuknula!“, usprotivio se Nikola. „Jasno je rekla!“

„Dobro, dobro.“ Čika Njut se okrenuo prema zadnjem delu kuće. „Pobrinuću se da zaključam vrata i prozore. Aktiviraću i kućni bezbednosni sistem. Ako neko pokuša da se probije, imaće posla s mojom divljom mačkom.“

„Au, baš ti hvala“, odgovorila je Tesla.

„Kućni bezbednosni sistem“ zapravo je sijalica na zadnjem tremu. (Sijalica na prednjem tremu je pregorela.) A čika Njutova „divlja mačka“ Eureka je bezdlaki, naborani mačor koji ne napada ništa osim hrane koju uspe da ukrade s kuhinjske radne površine. Tesla je jednom videla kako Eureka jede krofnu s džemom i ne obraća pažnju na porodicu miševa koja je jurila po podu.

„Lepo spavajte!“, rekao je čika Njut i pošao stepenicama.

„Da, kako da ne“, promrmljao je Nikola.

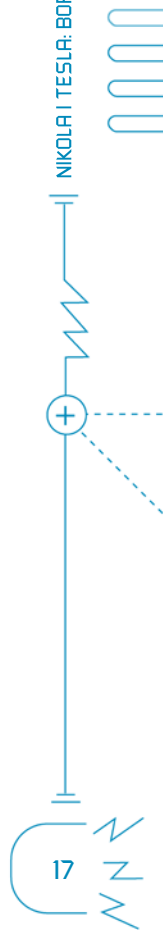
Nikola nije lepo spavao te noći. Nije spavao ni ružno. Nije uopšte spavao. Samo se prevrtao i pretresao jedno te isto pitanje u glavi: Ko?

Dok je razmišljao o spisku sumnjivih lica – veoma kratkom spisku jer su on i Tesla poznavali samo desetak ljudi u gradu – prelazio je prstima po privesku u obliku zvezde koji mu je visio oko vrata. Roditelji su dali po jedan i njemu i Tesli pre nego što su ih poslali u Kaliforniju. Nikola je podozrevao da su privesci zapravo lokatori. A to je otvorilo novo pitanje: Zašto? Par naučnika otrči da gleda kako zrna soje rastu na drugom kraju sveta, ali pre toga deci okači odašiljače? To nema smisla. Ne ako je sve što su Nikola i Tesla mislili da znaju o svojim roditeljima istina...

Tesli je uspela da zaboravi na brige i odmori se. Uvek je bila hrabrija od brata. To je pripisivala tome što je starija i iskusnija.

Nikola ima jedanaest godina, pet meseci, dve nedelje, šest dana, dvadeset sati i petnaest minuta.

Tesla ima jedanaest godina, pet meseci, dve nedelje, šest dana, dvadeset sati i dvadeset sedam minuta.

Bila je jedinica čitavih dvanaest minuta, a takvo iskustvo zaista očvrsne čoveka.

To ne znači da Tesla ne zna za strah. Samo se budala ne bi zabrinula zbog poruke koju im je majka ostavila. (Što ne prikazuje čika Njuta u dobrom svetlu.) Ali šta ona i njen brat mogu da urade osim da budu neupadljivi i obazrivi?

Moraće da puste ljude od kojih su ih roditelji sakrili – ko god oni bili – da naprave prvi korak.

Tesla se prenuła iz sna. Još nije svanulo i pri sivkastoj svetlosti je videla tamnu priliku kako se nadvija nad njenim krevetom.

Skupila je pesnicu i spremila se da udari.

„To je inspektor Fajfer“, rekao je tamni obris – Nikola. „On je špijun.“

„Pobogu, baš ti hvala što si me prestravio“, zakukala je Tesla, potiskujući želju da ipak mlatne brata. „Koliko si me dugo tako gledao?“

„Samo pet ili deset minuta“, odgovorio je Nikola. „Znaš li da hrčeš kad spavaš na leđima?“

„Ne znam. Zato što sam spavala. A volela bih da nastavim to da radim.“

Tesla se okrenula na drugu stranu i zažmurila.

Posle nekoliko sekundi se ponovo prevrnula na leđa.

Nikola se i dalje nadvijao nad njenim krevetom.

„Jesi li rekao da je inspektor Fajfer špijun?“, pitala ga je.

Inspektor Fajfer je jedini policajac u gradu. Nikola i Tesla su dva puta uradili njegov posao kad su uhvatili kidnapere i lokalnog lopova. Zbog toga joj nije delovao naročito sposobno. Niti izgleda mnogo opasno.

Međutim, Nikola je klimnuo glavom.

„Mama je htela da kaže da njemu ne smemo da verujemo“, odgovorio je. „Stomak mi se uveže u čvor kad pomislim na njega.“

„A ima li tvoj stomak neki dokaz?“

„Nema. Ali zar to nema smisla? On je jedini predstavnik zakona ovde. Ako bi ga negativci držali u šakama, bili bismo im prepušteni na milost i nemilost.“

„Samo zato što ima smisla ne znači da je i tačno“, istakla je Tesla. „Hoću reći,

onda bi imalo smisla da je i poštar špijun. On dolazi gotovo svakog dana. To bi bio savršen način da motre na nas.“

„Au!“, uzviknu Nikola. „U pravu si!“

„To je bio samo primer, Nikola. Ne mislim stvarno da je poštar špijun.“

„Ali šta ako jeste? Kad god donese poštu, pogleda nas ako smo u bašti. Maše nam i pita kako smo.“

„Veoma sumnjivo.“

Tesla je prevrnula očima.

Nikola nije primetio.

„Znam“, složio se. „Zar nije?“

„Ahhh!“

Tesla je skočila s kreveta.

„Znaš li zašto se *meni* stomak uvezao u čvor?“, pitala je dok je marširala prema vratima.

„Zašto?“

„Zato što je prazan.“

Sišla je u prizemlje da doručkuje.

Kad je Nikola nekoliko minuta kasnije sišao u trpezariju, morao je da prizna da se

ponašao blesavo. Šašavo je pomisliti da je poštar špijun.

Pogotovo kad je pravi špijun očigledno čika Njutova nova devojka, doktorka Hiroko Sakurai, dodao je.

Da se Tesla nije sladila štrudlama s džemom, gađala bi ga kutijom.

„Pa razmisli o tome“, nastavio je Nikola kad je video sestrin izraz lica. „Tek je došla u grad pre nedelju dana i odjednom se ne odvaja od čika Njuta?“

Nikola je mahnuo prema prašnjavim starim kompjuterima u uglu, prastarom ronilačkom odelu, teleskopu, prepariranom polarnom medvedu u hodniku i jelci čije su iglice postale smeđe pošto su lampice stalno upaljene iako je početak jula. Žice su tu i tamo virile iz rupa u zidu, a po podu su bila razbacana zaboravljena strujna kola, upravljački motori, naučni časopisi i gomila banana oko kojih su se rojile mušice (iako nisu *potpuno* pocrnele da bi ih čika Njut stavio u motor na kompost).

„Priznaj da naš stric nije baš neka priлика“, rekao je Nikola.

„To ne znači da je Hiroko špijunka.“

„A ne znači ni da nije špijunka.“

„Kakva ti je to logika?“

„Logika zvana znamo da nam je neko na tragu, ali ne znamo ko pa ne bi trebalo mnogo da verujemo nikome.“

„Drugim rečima, paranoja.“

Nikola se zamislio.

„Pre bih to nazvao opravdanom sumnjom“, odgovorio je. „U svakoga.“

Tesla je uzdahnula.

„Znam šta ti je potrebno“, rekla je.

„Telohranitelji?“

„Ne. Nešto da ti skrene misli.“

Jeste da Nikola mnogo voli da brine, ali još više voli da pravi stvari. Strava stvari koje rade koješta. I Tesla je takva. Zbog toga se u čika Njutovoj podrumskoj laboratoriji ne nalaze samo njegovi eksperimenti. I deca stalno isprobavaju nešto novo.

Jedrilica je prilično jednostavna po njihovim merilima, ali baš zato je savršena. Tesla je htela da brzo naprave nešto, pre nego što Nikola ponovo počne da se opseđa špijunima. A jedrilica će ga naterati i da izađe iz kuće. Bio je divan dan u

severnoj Kaliforniji, sunčan, ali svež zbog povetarca koji je duvao s okeana udaljenog manje od jednog kilometra.

„Prelepo“, rekla je Tesla, smeškajući se dok je gledala plavo nebo bez oblaka.

„Je li ono dron?“, pitao je Nikola i namrštio se zbog crne tačke u daljini – verovatno vrane.

Tesla se namrštila.

„Hajdemo“, rekla je i povelala brata u dvorište. Minut kasnije, posle ne baš srdanog ćaskanja s Džuli Kaserli, Tesla je bacila jedrilicu. Ona je brzo izletela iz čika Njutovog dvorišta i tresnula gospodina Džounsua u nos.

„Kažem ti“, nije odustajao Nikola dok su se vraćali prema kući. „Gospodin Džouns je špijun. Stomak mi se prevrne čim ga vidim.“

„Znaš, volela bih kad biste ti i tvoj glupi stomak umukli!“, breknula se Tesla. „Ima li neko za koga ne misliš da je špijun?“

Veverica je protrčala travnjakom.

Tesla je uperila prstom u nju.

„Pazi! Špijun!“

„Ma daj, Tes. Nisam toliko paranoičan.“

U daljini se čula automobilska sirena. Tesla je obavila dlan oko uva.

„Jao! Špijun!“

„Dobro, dobro. Shvatio sam. Preterujem.“

Tesla je pokazala na sebe. „O bože! Pored tebe! Špijunka!“

„Pobogu, Tes! Rekao sam da sam skapirao.“

Tesla se osmehnula.

„Dobro je. Znam da je ona poruka zvučala zastrašujuće, ali nema razloga da se izbezumimo. Sigurna sam da nije baš tako strašno kao što je zvučalo. Hoću reći, kakav bi to špijun gubio vreme na dvoje jedanaestogodišnjaka?“

Nikola je klimnuo glavom iako nije izgledao ubeđeno.

Ni Tesla nije bila sigurna, ali nije htela to da pokaže.

„A sad hajde da uzmemo novu slamku i pokušamo da napravimo drugu jedilicu“, predložila je. „I prestani da se opseđaš špijunima, važi?“

„Važi“, promrmljao je Nikola.

Popeli su se na trem i ušli na zadnja vrata.

U kuhinji ih je čekao krupan čovek u kišnom mantilu. Na glavi je imao šešir, a u desnoj ruci je držao nešto dugačko, svetlucavo i oštro.

